

[Statsministeren]

Det hænger sammen med den kendsgerning, at industriproduktionen og beskæftigelsen har vist et langt stærkere opsving i Danmark end i udlandet. Fra januar 1983 til januar i år steg industriproduktionen i Danmark med 22,1 pct. I USA steg den med 21,4 pct., altså næsten det samme, men i de fleste andre lande er industriproduktionen desværre steget langt svagere. I f.eks. England, Belgien og Japan var stigningen på mellem 5 og 10 pct., og i Frankrig og i Holland lå den endog på under 5 pct.

Jeg nævner det, fordi der altså ikke er meget, som tyder på, at vi er blevet trukket op af de andre lande. Lad mig også minde om, at vi, siden regeringen trådte til, har oplevet en kraftig stigning i dollarkursen. Det er jo noget, som på kort sigt belaster betalingsbalancen meget kraftigt.

Men så bebrejder man os fra venstre side af salen, at de positive resultater er opnået gennem en slags skævvridning af samfundet. Man peger f.eks. på, at lønandelen af bruttofaktorindkomsten har været faldende under firkloverregeringen. Det er faktisk ganske rigtigt, men det følger efter en lang periode, hvor lønandelen var stigende år efter år efter år. Og hvad var det så, der skete i den periode? Der skete det, at vore virksomheders indtjening skrumpede ind, så mange måtte lukke eller indskrænke; antallet af fallitter og tvangsauktioner var hverdagskost i årene før vi lagde kursen om. Ser vi på nettoinvesteringerne, der jo er et udtryk for, om man tør satse på fremtiden, oplevede vi, at i den lange periode fra 1973 til 1981 faldt de med næsten to tredjedele. Dette var jo fatalt for trykningen i beskæftigelsen på danske arbejdspladser.

I øvrigt er det ikke afgørende for lønmodtagerne, om det, man kalder lønandelen i teknisk forstand, bliver lidt større eller lidt mindre. Det vigtige er, hvordan det går med de disponible realindkomster, og her kan vi for første gang i lange tider håbe på en stigning i de kommende år. Det hænger sammen med, at vi nu fører antiinflationspolitik i Danmark. Det er det, der skal gavne produktion og beskæftigelse og skaffe flere job, men det er også det, som skal føre til den bedst mulige beskyttelse af indkomsternes købekraft. Vi skal nok mere end 25 år tilbage nu i vor historie for at finde en så antiinflationær lønstigningsrytme som den, vi oplever i disse

år. Timelønsindekset for industriarbejdere viser en vækst på 5,8 pct. fra januar 1984 til januar 1985, for industriens funktionærer viste indekset i samme periode en stigning på 6,0 pct., altså praktisk talt det samme.

Men ser vi så på udviklingen i forbrugerpriserne, er det jo bemærkelsesværdigt, at de i samme periode kun steg med 5,8 pct. Det hænger godt sammen på et lavt, klogt niveau, og de nyeste tal for udviklingen i forbrugerpriserne peger på en yderligere afdæmpning af prisstigningsrytmen i Danmark. Det er efter regeringens opfattelse et ganske klart signal om, at den politik, firkloverregeringen har ført og fører, bedre end nogen anden mulig politik sikrer reallønnen så godt, som vi nu engang kan gøre det, når vi samtidig ønsker at gavne beskæftigelsen og skaffe flere i arbejde.

Dette er jo nok en sammenhæng, som partierne i venstre side af salen savner forståelse for. Man kan godt få den tanke, at der ikke mindst i socialdemokratiet mangler en praktisk grisehandler, som kan fortælle, hvad det nu engang er, der skal til, hvis man ønsker at opretholde arbejdspladser eller at få skaffet nye arbejdspladser.

Men lad mig så tilføje: når vi skal føre den faste indkomspolitik også i de kommende år, og når vi skal have yderligere fart på i erhvervslivet, så er det afgørende, at vi får et skattesystem, der virker retfærdigt. Det har vi efter regeringens opfattelse ikke i dag.

Det er min opfattelse, at både regeringspartierne, det radikale venstre og socialdemokratiet grundlæggende er enige om, at vi trænger til et skattesystem, som kan løse en række vigtige opgaver. Lad mig især fremhæve følgende: der skal tages mindre i skat af den sidst tjente krone, mulighederne for skattetænkning og skatteunddragelse skal formindskes, opsparing skal opmuntres, og vi skal ikke belønne gældsætning. Og endelig som noget af det allervigtigste: vi skal give bedre vilkår for børnefamilierne.

Når vi er enige om disse helt fundamentale grundsætninger – og der er meget mere, vi også er enige om; det har vist sig under de meget grundige og dygtige forhandlinger, som er ført om reformen; fra alle sider har der været lagt god vilje for dagen, og det værdsætter regeringen – når vi er enige om alle disse fundamentale grundsætninger, så må det også være muligt nu i løbet af rimelig